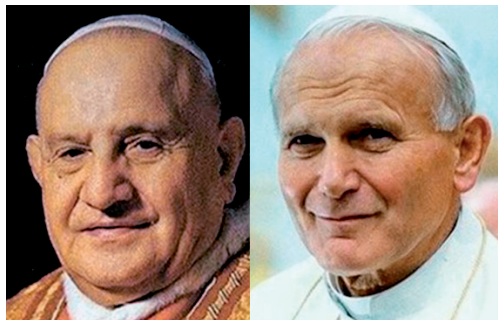

Els papes Joan XXIII i Joan Pau II seran canonitzats el diumenge dia 27 d'abril

► El dilluns dia 1 d'octubre es va fer pública la data de la canonització dels beats Joan XXIII i Joan Pau II, papes. Serà el dia 27 d'abril, diumenge de l'Octava de Pasqua, anomenat també de La Divina Misericòrdia per decisió del Papa Joan Pau II que difondre aquesta devoció i que va morir el dissabte dia

2 d'abril de 2005, quan litúrgicament ja havia començat el Diumenge de l'Octava de Pasqua i de la Divina Misericòrdia. El beat Joan XXIII va morir el dia 3 de juny de 1963, envoltat de l'afecte de cristians, creients d'altres religions i no creients.

EDITORIAL

Les declaracions del papa Francesc

Dues declaracions del papa Francesc han estat notícia recentment: les que ha fet al P. Antonio Spadaro, director de *La Civiltà Cattolica*, i les que ha fet a Eugenio Scalfari, fundador i durant molts anys director del diari italià *La Repubblica*. Totes dues entrevistes impressionen pel diàleg obert i amigable del Sant Pare amb els seus entrevistadors. Un diàleg en un clima de senzillesa i franquesa.

Aquestes dues entrevistes donen unes claus per entendre per on es desenvoluparà el pontificat del nou Sant Pare, la qual cosa explica el rellieu que hi han donat els mitjans de comunicació.

El papa Francesc —com ja havia dit abans d'aquestes declaracions— vol una Església missionera i pobra. No li fa por que els cristians esdevinguin una minoria en el món, perquè sovint les minories són les que aporten una força de transformació. Això ja ho havia dit Benet XVI. Però Francesc vol, sobretot, que els cristians siguin ferment, que siguin un llevat en el món d'avui. Vol que l'Es-

glésia catòlica del present i de l'immediat futur tingui un esperit missioner i obert, que dialogui amb la cultura actual i doni testimoni de Jesucrist i del seu Evangelí. No vol fer proselitisme, entès com una coacció a la consciència de les persones, que seria una ofensa a la seva llibertat i a la seva consciència. Però també confia en la força d'atracció del testimoni, és a dir, d'una vida coherent amb l'Evangelí.

Francesc vol una Església profundament solidària amb el món —amb els joves, els ancians, amb les dones...—, seguint l'esperit del Concili Vaticà II, i en concret del document titulat *Gaudium et Spes*, que comença amb aquestes paraules: «Les joies i esperances, les tristesses i les angoixes dels homes d'avui, dels pobres sobretot i de tots els qui sofreixen, són també les joies i les esperances, les tristesses i les angoixes dels deixebles del Crist.»

Aquesta és la línia d'un pontificat que està suscitant un gran interès i moltes esperances.

Acció de gràcies pels nous màrtirs

El proper diumenge dia 27 d'octubre, a les 8 del vespre, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidirà la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Rubí en acció de gràcies pel nou beat Josep Guardiet i Pujol, prevere i màrtir, rector d'aquella parròquia on hi ha el seu sepulcre.

REMEU MAR ENDINS

EI DOMUND de l'Any de la Fe

Aquest tercer diumenge d'octubre l'Església celebra la Jornada Mundial de les Missions, coneguda entre nosaltres com el DOMUND. L'Any de la Fe, a cinquanta anys de distància de l'inici del Concili Vaticà II, és un estímul per a que tota l'Església rebi una consciència renovada de la seva tasca missionera.

«La tasca d'ampliar els límits de la fe és un compromís de tot batejat i de totes les comunitats cristianes», diu el papa Francesc en el missatge per al DOMUND d'enguany, publicat el passat 19 de maig en una data clarament missionera, la solemnitat de la Pentecosta, que assenyalava l'inici de l'acció evangelitzadora i missionera de l'Església primitiva.

En aquest missatge, el Papa recull dues objeccions actuals a la tasca missionera de l'Església. La primera objecció és que en algunes ocasions encara es pensa que proposar l'Evangelí és violentar la llibertat. Amb paraules de Pau VI, el papa Francesc respon que seria un error «imposar» la fe, però «proposar» a la consciència dels nostres germans la veritat evangèlica i la salvació oferta per Jesucrist, amb plena claredat i amb un respecte absolut envers les opcions lliures que després pugui fer cada persona, és un homenatge a aquesta llibertat. El Papa, davant els aquells que puguin creure que l'activitat missionera és una forma de proselitisme, afirma que «la naturalesa missionera de l'Església no és proselitista, sinó testimoni de vida que il·lumina el camí, que porta esperança i amor».

La segona objecció és que a moltes regions tradicionalment cristianes creix el nombre dels qui són aliens a la fe, indiferents a l'acció religiosa o animats per d'altres creences. En aquest temps tan complex de crisis de fe i de serioses amenaces en moltes altres àrees de la vida —diu el Papa— «es fa encara més urgent portar amb valentia l'Evangelí de Crist, que és anunci d'esperança, anunci de la proximitat de Déu, de la seva misericòrdia, de la seva salvació, anunci que el poder de l'amor de Déu és capaç de vèncer les tenebres del mal i conduir cap al camí del bé».

El papa Francesc repeteix una vegada més en aquest missatge que «l'Església no és una organització assistencial, una ONG, sinó que és una comunitat de persones animades per l'acció de l'Esperit Sant, que han viscut i viuen la meravella d'una trobada amb Jesucrist i desitgen compartir aquesta experiència de profunda alegria, compartir el missatge de salvació que el Senyor ens ha donat. És l'Esperit Sant el qui guia l'Església en aquest camí».

El Pontífex acaba el seu missatge per al DOMUND expressant la seva gratitud als missioners i missioneres i als fidels laics —«cada vegada més nombrosos», subratlla— que es fan servidors de l'Evangelí a terres i cultures diferents de les seves. I lloa la generositat de les Esglésies joves que envien missioners a les Esglésies d'antiga cristiandat, entre les quals hi ha les del nostre país.

El desig del Papa en aquest DOMUND de l'Any de la Fe és que «es faci cada vegada més forta la relació amb Crist, el Senyor, perquè només en ell tenim la certesa per a mirar el futur i la garantia d'un amor autèntic i que duri».

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

▶ CARLES TORNER

Poesia i fe

L'escriptor Carles Torner, director de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL), ha participat aquest estiu al Festival del Llibre d'Edimburg —on va presentar poemes seus traduïts en l'antologia *Six Catalan Poets*— i també en un intercanvi poètic a Eslovènia. La seva poesia està lligada a la fe.

De quina manera l'experiència internacional d'Església que va tenir en el passat l'acompanya en aquests intercanvis de poesia?

La visita a Eslovènia m'ha fet reviure moltes coses. Allí vaig participar a la meva primera trobada internacional amb el MUEC: ens vam reunir estudiants catòlics d'arreu d'Europa a l'abadia cistercenca de Stična, el 1985. A Eslovènia, llavors dins Iugoslàvia, podien viatjar-hi estudiants de les dues Europes i hi vaig conèixer la lluita dels cristians sota els règims comunistes.

I després hi va tornar...

Sí, hi vaig tornar com a president del MIEC, el 1989, quan Solidarnosc ja havia guanyat les eleccions i estàvem tots de festa, tot i que encara faltaven mesos perquè caigués el mur de Berlín. I anys més tard, durant la guerra de Bòsnia, vaig tornar a Eslovènia en missions del PEN per ajudar els escriptors víctimes de la guerra.

Com l'ajuda a créixer en la fe, la poesia?

Llegir Carner, Ribba, Maragall, Espriu, Marçal (o Emily Dickinson, sant Joan de la Creu...) és per a mi inseparable de la recerca espiritual. Em donen ales. Les figures bíbliques de sobte se't fan vives en el present: per això tinc poemes sobre el gest d'Abraham d'abaixar el punyal, sobre les entranyes de Maria i Elisabet, sobre el mutisme de Zacaries...

Òscar Bardají i Martí

JESÚS DE NATZARET

La resurrecció de Jesús, fonament de la fe

«**P**erò si Crist no ha ressuscitat, llavors la nostra predicació és buida i la vostra fe no té sentit. A més, nosaltres resultem falsos testimonis de Déu, perquè contra Déu hem testimoniats que ell ha ressuscitat el Crist» (1Co 15,14s). Amb aquestes paraules, sant Pau posa dràsticament en relleu quina importància té per al missatge cristià en el seu conjunt la fe en la resurrecció de Jesucrist: n'és el fonament.

La fe cristiana s'aguanta o cau amb la veritat del testimoni segons el qual Crist va ressuscitar d'entre els morts. Si això s'elimina, es poden, certament, recollir de la tradició cristiana encara una sèrie d'idees notables sobre Déu i sobre l'home, sobre l'ésser de l'home i sobre el seu haver de ser —una mena de concepció religiosa del món—, però la fe cristiana és morta.

Tan sols si Jesús va ressuscitar succeï una cosa verament nova que canvia el món i la situació de l'home. Llavors ell, Jesús, esdevé el criteri del qual ens podem fiar. Perquè llavors Déu s'ha manifestat de debò.

Per això, en la nostra recerca sobre la figura de Jesús, la resurrecció és el punt decisiu. Si Jesús va existir solament en el passat o si, en canvi, existeix també en el present —això depèn de la resurrecció. En el sí o no a aquesta pregunta, hom no es pronuncia sobre un esdeveniment individual al costat d'altres, sinó sobre la figura de Jesús com a tal.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Haz bien y no mires a quien»

Un adolescente que vendia mercaderies de limpieza de casa en casa tenia hambre. En la próxima casa pediría un pedazo de pan. Pero sus nervios le traicionaron. Le abrió la puerta una encantadora mujer joven. En vez de pan, pidió un vaso de agua. Y ella pensó que sería mejor un gran vaso de leche. Al decirle qué le debía, contestó:

—«Nada. Mi madre nos enseñó que no aceptaríamos nada por pequeñas acciones». El chico dijo: «Se lo agradezco de todo corazón.»

Años después, la mujer enfermó. Fue enviada a un gran hospital. Se requirió la presencia de un especialista, el Dr. Howard Kelly. Al verla, la reconoció de inmediato, pero no dijo nada. Investigó su caso y encontró la solución para su salud.

El doctor Kelly pidió a la administración del hospital la factura. La pagó y la mandó a la habitación de la paciente. Ella, temiendo que no tendría el dinero suficiente, la abrió. Al final de la factura había unas letras que decían:

—«Pagado. Hace muchos años usted la pagó con “un vaso grande de leche” a un joven vendedor que tenía hambre. Firmado: Dr. Howard Kelly.»

Con lágrimas de alegría, fue a la capilla del hospital y dijo: «Gracias, Dios mío, porque a través de un corazón agradecido se ha manifestado tu amor». Después comenzó a buscar por el hospital al doctor Kelly...

«Haz el bien y no mires a quien.»

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El pelicà, figura de Jesús

Sobre el portal de la caritat, a la façana del Naixement, Gaudí hi posà dues figures que es relacionen entre sí: el pelicà i l'ou amb la corona. L'ou és símbol de la vida i, per tant, de la resurrecció de Jesús. (La tradició de l'ou de Pasqua, tan arrelada en els països de tradició ortodoxa, que també és a la base de les mones de Pasqua catalanes, es relaciona amb la resurrecció de Jesús).

El color daurat de l'ou indica que Jesús és de condició divina, i les lletres vermelles amb l'anagrama JHS pintades a l'ou assenyalen la seva mort martirial a la creu. La corona és símbol de la reialesa i del poder d'Aquell que ha vençut la mort i que viu pels segles dels segles.

Al seu costat, la figura del pelicà que alimenta els seus dos pollets indefensos és signe de la donació humil de Jesús a la creu: ell, com el pelicà que, segons una creença del món antic, s'obria el pit amb el bec per tal d'alimentar els pollets, dona plenament la seva vida. Alhora, aquest pelicà és símbol de l'eucaristia —Jesús, pa de vida que es dona com aliment—, i per això hi ha dos àngels que distribueixen el pa eucarístic: «Pie pelicane, Jesu Domine...»

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 21. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 12,13-21]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (*Cayo*), soldat mr.
- 22. ■ Dimarts** [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.
- 23. ■ Dimecres** (□ Urgell) [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis.
- 24. □ Dijous** [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.
- 25. ■ Divendres** [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).
- 26. ■ Dissabte** [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.
- 27. ■ † Diumenge vinent**, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 32 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

DIUMENGE XXIX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà». Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegüé, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▶ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi». El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a los israelitas en Rafidín. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón maravilloso de Dios en la mano.»

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; mientras Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte.

Mientras Moisés tenía en alto la mano, vencía Israel; mientras la tenía baja, vencía Amalec. Y, como le pesaban las manos, sus compañeros cogieron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado. Así sostuvo en alto las manos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su tropa, a filo de espada.

▶ Salmo responsorial (120)

R. *El auxilio me viene del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano:

Permanece en lo que has aprendido y se te ha confiado, sabiendo de quién lo aprendiste y que desde niño conoces la sagrada Escritura; ella puede darte la sabiduría que, por la fe en Cristo Jesús, conduce a la salvación. Toda Escritura inspirada por Dios es también útil para enseñar, para reprender, para corregir, para educar en la virtud; así el hombre de Dios estará perfectamente equipado para toda obra buena.

Ante Dios y ante Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y muertos, te conjuro por su venida en majestad: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, reprende, reprocha, exhorta, con toda paciencia y deseo de instruir.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús, para explicar a sus discípulos cómo tenían que orar siempre sin desanimarse, les propuso esta parábola:

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En la misma ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario.» Por algún tiempo se negó, pero después se dijo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está fastidiando, le haré justicia, no vaya a acabar pegándome en la cara.»

Y el Señor añadió:

«Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que le gritan día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?»

La faç de Jesucrist. Fragment del retaule del Salvador, de Bernat Martorell (any 1449), sobre la conversa de Jesús amb la dona samaritana (Catedral de Barcelona)

«») *Aquesta imatge parla*

COMENTARI

Hem de pregar sempre

Avi Jesús ens ensenya que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança. I ens posa l'exemple d'aquella vídua pesada i insistent que és capaç de moure a actuar a favor seu fins i tot un jutge desconsiderat i sense entranyes! Si la insistència és capaç de moure el jutge inic, com més no mourà a actuar Déu, que és just.

L'experiència ens mostra, però, que la pregària no és sempre escoltada. I això provoca en molta gent una pèrdua de confiança en la pregària i en la seva necessitat. Fins i tot alguns acaben substituïnt la pregària per altres succedanis: la relaxació o la interiorització.

Jesús, però, no parla de pregària com a relaxació ni interiorització, sinó de demanar, cercar i trucar a la porta de Déu (cf. Lc 11,9). La pregària que ens ensenya Jesús tampoc no duu a la pau i el benestar psicològic, sinó que porta a complir la voluntat de Déu, a perdonar i a defugir el pecat i el mal. A més, Jesús ens ensenya que hem de demanar, fonamentalment, el do de l'Esperit Sant (cf. Lc 11,13) i la justícia (cf. evangelí d'avui). La pregària que ens ensenya Jesús és una pregària compromesa amb Déu i el món.

Jesús ens ensenya a pregar sempre, amb insistència i confiament. Ell mateix ens va donar exemple quan, a més de la pregària sinagoga del dissabte, es retirava sovint a pregar de matinada i, enmig de la se-

va relació amb els altres, elevava la seva veu al Pare per lloar-lo, donar-li gràcies o demanar-li la salut i la fe dels seus. Ell mateix, a Getsemaní i a la creu, es va lliurar a la pregària, amb tons confiats, però també dramàtics. La vida sencera de Jesús es va veure marcada per la pregària.

Així ho van entendre els primers cristians: «En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'accions de gràcies» (Fl 4,6). La pregària cristiana brolla de la fe i fa créixer la fe. Per això Jesús ens demana: ¿Creieu que quan tornarà el Fill de l'home trobarà fe a la terra?

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 19. Presideix la Jornada Diocesana al Santuari de la Mare de Déu de la Salut.

A les 18 h. Celebra l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de la Salut.

Aquest diumenge dia 20, a les 10 h. Presideix el Via Crucis amb els Cossos de Portants del Sant Crist de Catalunya, a Ripollet.

A les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Ripollet.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en Acció de Gràcies pels nous màrtirs del territori diocesà.

Dilluns dia 20, a les 17.30 h. Beneeix la capella de l'Escola Mare de Déu de la Salut de Sabadell.

Dimarts dia 22, a les 10 h. Presideix la reunió de rectors i formadors de Seminaris Majors de Catalunya a Barcelona.

A les 12 h. Presideix la reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya a Barcelona.

Dimecres dia 23, a les 11 h. Presideix la reunió del Consell Presbiteral.

A les 20.30 h. Presideix la reunió del Consell Pastoral de la parròquia de Sant Esteve de Ripollet.

Dijous dia 24, a les 18 h. Beneeix la Botiga Solidària de Càritas Parroquial de Sant Esteve de Parets del Vallès.

Divendres dia 25, a les 20 h. Visita la comunitat de les Filles de Sant Josep (Josefines) a Terrassa.

Dissabte dia 26, a les 10 h. Presideix l'acte de presentació del llibre *El retaule gòtic de Sant Quirze i Santa Julita* a Sant Quirze del Vallès.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia en la presa de possessió del P. Miguel Ángel Herrero ORC, com a rector de la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Diumenge dia 27, a les 11 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia i l'acte de restauració del Priorat de Santa Maria, a l'església de Santa Maria (parròquia de Sant Pere de Terrassa).

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia en Acció de Gràcies per la beatificació del Dr. Josep Guardiet, prevere i màrtir, a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe presideix el pelegrinatge a Lourdes. El Sr. Bisbe de Terrassa presidí el pelegrinatge de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat

MÀRTIRS DE LA NOSTRA DIÒCESI (i III)

Fills de la Sagrada Família

Alguns dels Fills de la Sagrada Família, companys del P. Jaume Puig i Miroso, sofriren el martiri en diverses dates a la paret del cementiri de Montcada i Reixac, i això els relaciona amb la diòcesi de Terrassa. Són aquests: P. Pere Verdaguier i Saurina († 15 d'octubre de 1936); P. Robert Montserrat i Beliart (ordenat l'any 1936 i mort el 13 de novembre d'aquell mateix any); el G. Antoni Mascaró i Colomina, ordenat d'ordes menors († 27 de gener de 1937); els PP. Ramon i Jaume Llach i Candell († 19 d'abril de 1937) i el P. Ramon Oromí i Sullà († 26 de juliol de 1937). Els seus cossos no s'han trobat.

Operaris Diocesans

També donaren la vida per Crist a Montcada i Reixac dos sacerdots Operaris Diocesans: Joaquín Jovaní Marín i Vicente Jovaní Ávila (morts ambdós el 5 de desembre de 1936).

Monjo de Montserrat

El P. Pere Vallmitjana Abarca OSB, monjo de Montserrat, trobà el martiri a Cerdanyola del Vallès a finals de febrer de 1937.

Maristes

Els Germans Maristes compten també amb els seus màrtirs morts a diversos llocs d'Espanya en la mateixa persecució. Alguns d'ells havien exercit l'ensenyament als col·legis de la Garriga o de Sabadell. En donem els noms amb els anys de la seva docència.

—**A la Garriga:** Gmà. Herberto (Leonardo) Arce Ruiz (1932), Gmà. Marino (Pedro) Alonso Ortega (1921-1925), Gmà. Jorge Luis (Lorenzo) Lizasoain Lizaso (1909), Gmà. Crisanto (Casimiro) González García (1917).

—**A Sabadell:** Gmà. Pere (Jaume) Cortassa Conclús (1901), Gmà. Adrián (Manuel) Llop Plana (1920), Gmà. Abdón (Luis) Iglesias Bañuelos (1920), Gmà. Cipriano José (Julián) Iglesias Bañuelos (1916), Gmà. Emiliano José (Marcos) Leyún Goñi (1935).

gat al Santuari de Lourdes, a França. El dia 20 de setembre celebrà la Missa a l'altar de la Mare de Déu del Roser i presidí l'acte penitencial. El dia 21 celebrà la Missa a la Gruta de la Mare de Déu i saludà els malalts i els hospitalaris. A la tarda presidí la Processó amb el Santíssim. El diumenge concelebrà a la Missa Internacional a la Basílica de Sant Pius X i presidí el dinar amb els pelegrins.

Terrassa ha acollit la Primera Trobada Nacional de Joves de Germandats i Confraries. Entre el 27 i el 29 de setembre la diòcesi de Terrassa acollí el Primer Encontre Nacional de Joves de Germandats i Confraries. Hi participaren més de 200 persones,

vingudes de diversos llocs d'Espanya. Els actes, realitzats a l'Auditori Municipal de Terrassa, es van cloure el diumenge 29 amb la conferència del Sr.

Bisbe *El compromiso juvenil en la vida de Hermandad*, la lectura de les conclusions i la celebració de l'Eucaristia a la Catedral, acompanyada pels cants del Coro Rociero de la Hermandad de Nuestra Señora del Rocío de Terrassa.

▶ AGENDA

Pregària per la pau. A la parròquia de Sant Roc (Can Puiggener - Sabadell). Dimecres 23 d'octubre a les 20.30 h.

REMAD MAR ADENTRO

EL DOMUND del Año de la Fe

En este tercer domingo de octubre celebra la Iglesia la Jornada Mundial de las Misiones, conocida entre nosotros como el DOMUND. El Año de la Fe, a cincuenta años de distancia del inicio del Concilio Vaticano II, es un estímulo para que toda la Iglesia reciba una conciencia renovada de su tarea misionera. «La tarea de ampliar los límites de la fe es un compromiso de todo bautizado y de todas las comunidades cristianas», dice el papa Francisco en el mensaje para el DOMUND de este año, publicado el pasado 19 de mayo en una fecha sumamente misionera, la solemnidad de Pentecostés, que señala el inicio de la acción evangelizadora y misionera de la Iglesia primitiva.

En este mensaje, el Papa recoge dos objeciones actuales a la tarea misionera de la Iglesia. La primera objeción es que en ocasiones todavía se piensa que proponer el Evangelio es violentar la libertad. Con palabras de Pablo VI, el papa Francisco responde que sería un error «imponer» la fe, pero «proponer» a la conciencia de nuestros hermanos la verdad evangélica y la salvación ofrecida por Je-

sucristo, con plena claridad y con absoluto respeto hacia las opciones libres que luego pueda hacer cada persona, es un homenaje a esta libertad. El Papa a aquellos que puedan creer que la actividad misionera es un forma de proselitismo, afirma que «la naturaleza misionera de la Iglesia no es proselitista, sino testimonio de vida que ilumina el camino, que trae esperanza y amor».

La segunda objeción es que en muchas regiones tradicionalmente cristianas crece el número de los que son ajenos a la fe, indiferentes a la dimensión religiosa o animados por otras creencias. En este tiempo tan complejo de crisis de fe y de nubes amenazadoras en muchas otras áreas de la vida —dice el Papa—, «se hace aún más urgente el llevar con valentía el Evangelio de Cristo, que es anuncio de esperanza, anuncio de la cercanía de Dios, de su misericordia, de su salvación, anuncio de que el poder del amor de Dios es capaz de vencer las tinieblas del mal y conducir hacia el camino del bien».

Repite el papa Francisco una vez más en este mensaje que «la Iglesia no es una organización asis-

tencial, una ONG, sino que es una comunidad de personas, animadas por la acción del Espíritu Santo, que han vivido y viven la maravilla de un encuentro con Jesucristo y desean compartir esta experiencia de profunda alegría, compartir el mensaje de salvación que el Señor nos ha dado. Es el Espíritu Santo quien guía a la Iglesia en este camino».

El Pontífice termina su mensaje para el DOMUND expresando su gratitud a los misioneros y misioneras y a los fieles laicos —«cada vez más numerosos», subraya— que se hacen servidores del Evangelio en tierras y culturas diferentes de las suyas. Y alaba la generosidad de las Iglesias jóvenes que envían misioneros a las Iglesias de antigua cristianidad, entre las que están las de nuestro país.

El deseo del Papa en este DOMUND del Año de la Fe es que «se haga cada vez más fuerte la relación con Cristo, el Señor, pues sólo en él tenemos la certeza para mirar al futuro y la garantía de un amor auténtico y duradero».

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa